

I

Voor medelijden was ze hier aan het verkeerde adres, besepte Ginny Holland. Maar het was nog vroeg op deze onbewolkte maar stormachtige ochtend in oktober, en ze had niet veel keus. Bovendien was het aan de overkant – wel zo handig. ‘Ik kan je niet zeggen hoe ik me voel.’ Ze balde een vuist, drukte die tegen haar borst en schudde gefrustreerd haar hoofd. ‘Het is gewoon zo... zo...’

‘Ik weet precies wat jou mankeert. Het vogelnestsyndroom,’ zei Carla.

Ginny trok een gezicht: het was overduidelijk dat Carla geen kinderen had. ‘Ja, vogelnestsyndroom is het juiste woord voor mijn haar. Maar ik heb het lége-nestsyndroom. Mijn nest is leeg, mijn kuiken is weggevlogen en ik voel me gewoon helemaal leeg vanbinnen, als een... als een goedkoop paasei.’

‘Nou, volgens mij ben je gewoon gek.’ Carla was druk bezig met sit-ups op Olympisch niveau. Ze had haar blote voeten onder de crèmekleurige leren bank geklemd en haar glanzende haar zwiepte heen en weer. ‘Jem is het huis uit. Je bent weer vrij. Je zou juist de bloemetjes buiten moeten zetten. En bovendien,’ zei ze, alsof ze daar nu pas aan dacht, ‘zijn die chocolade-eieren van Cadbury’s helemaal niet leeg vanbinnen.’

‘Anders dan jij, ja,’ merkte Ginny op. ‘Jij bent harteloos.’

‘En jij bent achtendertig, geen zeventig.’ Klaar met haar vijf miljoenste sit-up, stak Carla haar benen in de lucht en begon zonder ook maar even op adem te komen heel hard te fietsen. ‘Ik ben een jaar ouder dan jij en kijk mij nou: ik vermaak me uitstekend! Ik ben in topconditie, mannen kunnen me niet weerstaan en de seks is nog nooit zo lekker geweest. Ik ben in de kracht van mijn leven,’ besloot ze. ‘En dat geldt net zo goed voor jou.’

Ginny wist dat haar leven niet echt voorbij was, natuurlijk wist ze dat, maar Jems vertrek had haar helemaal uit het veld gesla-

gen. Ze was altijd vrolijk en druk in de weer geweest, altijd er-gens door in beslag genomen. Dit was helemaal nieuw voor haar. En het hielp ook niet dat het bijna winter was. De meeste banen in Portsilver waren zomerbanen en ze had zich het afgelopen halfjaar de benen uit haar lijf gelopen in een café met een terras aan het water. Maar de toeristen waren weer weg, Jem zat in Bristol en Ginny merkte dat ze veel meer vrije tijd had dan ze gewend was. En om het allemaal nog erger te maken, waren twee van haar vriendinnen de afgelopen maand verhuisd, was haar favoriete café overgenomen en veranderd in een luidruchtig toevluchtsoord voor te jonge breezerdrinkers, en de Zuid-Amerikaanse dansles waar ze zo graag naartoe ging, was plotseling afgelopen omdat haar dansleraar bij de samba was uitgegleden en zijn heup had gebroken. Al met al was oktober geen al te beste maand geweest. En dan Carla, die haar voorhield dat ze in de kracht van haar leven was... die liep het risico te worden aangeklaagd door de Reclame Code Commissie. Ginny wierp een blik op zichzelf in Carla's opzichtige Venetiaanse spiegel en blies haar te lange pony uit haar ogen. Het vogelnest dat net ter sprake was gekomen, bestond uit lang, blond haar met slag en een absoluut eigen wil. Soms gedroeg het zich, soms niet, en in beide gevallen had Ginny er niets over te zeggen. Haar gezicht was niet bepaald een gerimpelde oude pruim – integendeel, Ginny wist dat ze er jong uitzag voor haar leeftijd – maar volgens de glossy's was er nog genoeg ruimte voor verbetering. Wat zou het heerlijk zijn als ze zo chic, verzorgd en moeiteloos femme fatale-achtig kon zijn als Carla. Maar ach, laten we wel wezen, ze vond het eigenlijk gewoon te veel moeite. 'Je moet jezelf weer op de rails zetten.' Carla was klaar met haar lucht-fietsbewegingen en had wonderbaarlijk genoeg niet eens een paars gezicht door alle inspanning. 'Doe jezelf een lol en ga stappen, heb een onenightstand.'

'Ik zeg alleen maar dat ik Jem mis.' Ginny haatte dit gevoel. Ze had zich nog nooit afhankelijk en zielig gevoeld en alleen het idee dat ze zich zo voelde was even afschuwelijk als een plotse-linge voorliefde voor wijde minirokjes.

'Zij zou het ook leuk vinden als je een onenightstand had,' zei Carla op verstandige toon.

‘Dat weet ik.’ Ginny pulkte aan een draadje aan de mouw van haar trui. ‘Maar ik wil haar echt heel graag zien.’

‘Prima. Ga er dan naartoe als je dat zo graag wilt. En als je denkt dat Jem dat niet erg vindt.’ Carla kwam gracieus overeind en keek in de Venetiaanse spiegel achteloos naar haar steile, glanzende haar – ja, nog steeds perfect. ‘Je hebt trouwens een gat in je mouw gemaakt.’

Dat kon Ginny niets schelen; het was toch een flodderig oud vod. En belangrijker nog: het was gelukt, ze had gehoord wat ze wilde horen. ‘Oké, dat ga ik doen.’

‘Wat ga je doen?’

‘Naar Jem, in Bristol. Wat een goed idee van je!’

‘Nu meteen? Moet je haar niet eerst even bellen? Ze is achttien,’ zei Carla. ‘Wie weet met wat voor stoute dingen ze allemaal bezig is.’

Om Carla haar zin te geven, zei Ginny: ‘Oké, ik bel eerst wel. Jij nog een heel fijn weekend, ik zie je morgenavond wel als ik terug ben.’

‘Mijn weekenden zijn altijd fijn.’ Carla klopte op haar strakke, bruine buik. ‘Ik ben een vrouw in de kracht van haar leven, weet je nog?’ En behaagziek voegde ze er nog aan toe: ‘Bovendien komt Robbie langs.’

Robbie was de laatste in een hele serie inwisselbare mooie, jonge jongens, die Carla uitkoos vanwege hun fitte lijven, hun sluike haar en hun... tja, niet zo sluike andere onderdelen. Vastigheid was niets voor haar.

‘Oké, ik ga ervandoor.’ Ginny omhelsde haar.

‘Doe Jem de groeten. En voorzichtig rijden.’

‘Doe ik.’

Toen Ginny naar de voordeur liep, riep Carla haar na: ‘En vergeet niet eerst even te bellen. Je weet maar nooit...’

Jezus, wat konden goede vriendinnen toch meedogenloos zijn. Als ze niet zo opgewonden was geweest, had ze het misschien wel als een belediging opgevat. Maar zo was Carla nu eenmaal. En ze was geen moeder, dus ze kon het ook niet snappen.

‘Mam! Niet te geloven, wat fantastisch dat je er bent!’ Jems gezicht begon te stralen terwijl ze zichzelf als een projectiel in haar

moeders armen stortte en haar zo stevig vastpakte dat ze bijna geen lucht meer kreeg.

O ja, dat was een goeie. Of: ‘Mama, wat een fantastische verassing... je weet niet hoe erg ik je gemist heb...’

Oeps, nou niet gaan huilen. Ginny verdreef de opgetogen scenario’s die ze had verzonnen en knipperde een keer met haar ogen om zich goed te concentreren op de snelweg voor zich. De reis van Portsilver in Noord-Cornwall naar Bristol duurde drieënhalf uur en tot nu toe lagen ze op schema. Ze zouden om ongeveer één uur aankomen. Gelukkig vond Bellamy een lekker lange autorit heerlijk. Hij lag gelukzalig op de achterbank, met zijn ogen dicht en zijn tong uit de bek. Elke keer als Ginny met een opgewonden stem vroeg: ‘Wie gaan we zo zien, Bellamy? Hè, wie? We gaan naar Jém!’ deed hij één oog open en kwispelde loom.

Als Ginny een staart had gehad, had ze ook gekwispeld.

Jem was drie weken geleden op kamers gegaan. Ginny had zich op het ergste voorbereid, maar lang niet goed genoeg. De pijnlijke leegte na Jems vertrek was duizendmaal erger dan ze zich had voorgesteld. Haar dochter was nu eenmaal de belangrijkste persoon in haar leven, zo simpel was het.

Tijdens de autorit naar Bristol overdacht Ginny enkele van haar mooiste herinneringen. Op haar achttiende verjaardag was ze getrouwd met Gavin Holland... Nou ja, dat was misschien een vergissing geweest, maar hoe kon ze daar ooit spijt van hebben? Ze hadden samen Jem gekregen.

De bevalling: steunend en hijgend vanwege de steeds heviger weeën, had ze gedreigd Gavins tanden uit zijn mond te slaan toen hij klagerig vroeg: ‘Au, kun je iets minder hard in mijn hand knijpen? Dat doet pijn.’

En dan eindelijk Jem kunnen vasthouden, wanhopig snikkend omdat de liefde die ze voelde zoveel overweldigender was dan ze had verwacht. Vooral als je bedacht dat het krijsende wezentje dat ze in haar armen wiegde onder het bloed, de smurrie en het slijm zat.

En later, die kleine vingertjes die als een zeester omhoogreikten... de eerste magische glimlach... haar eerste schooldag (‘Mama, laat me niet alleeeen!’)... en die blik van blinde paniek op

Jems gezicht toen ze haar brief aan de Kerstman net op de bus had gedaan, want wat als hij haar brief zou verwarren met de brief van die andere Jemima, dat meisje met die flaporen en die bril, uit de klas van mevrouw Carter?

O ja, er waren zo veel prachtige momenten geweest. Ginny's glimlach werd steeds breder terwijl al die gebeurtenissen weer bovenkwamen. Toen Jem negen was, waren Gavin en zij uit elkaar gegaan. Dat was verdrietig geweest, natuurlijk was dat verdrietig geweest, maar ook weer niet het einde van de wereld. Gavin was uiteindelijk niet het soort man gebleken van trouwen-en-kindjes-krijgen-en-ik-zal-je-trouw-blijven. Maar hij was altijd een lieve vader geweest en had Jem nooit in de steek gelaten. En Jem had het uit elkaar groeien en de daaropvolgende scheiding van haar ouders wonderwel doorstaan en zich neergelegd bij de onvermijdelijke veranderingen in haar leven.

En vanaf dat moment waren Ginny en Jem echt onafscheidelijk geweest, zo hecht als een moeder en dochter maar konden zijn. Zelfs de gevreesde puberteit had hun relatie niet verpest. Ginny wist ze dat daarmee geluk had gehad. Terwijl andere pubers rebels en stuurs werden en deuren zo hard dichtsloegen dat ze uit hun voegen sprongen, had Jem altijd om zichzelf kunnen lachen en was ze haar sprankelende, zonnige karakter niet kwijtgeraakt. Het was altijd een kwestie geweest van zij tweeën tegen de rest van de wereld.

Op het moment dat ze dat dacht, voelde Ginny een natte neus op haar arm. Bellamy, die zijn hoofd tussen de twee stoelen door had gestoken, likte haar elleboog.

'O sorry, schatje, wat dacht ik nou?' Zonder haar ogen van de snelweg te halen gaf ze Bellamy een verontschuldigende aai. 'Hoe kon ik jou nou vergeten, hè? Met zijn drieën tegen de rest van de wereld.'

Het was niet druk op de weg; Ginny bereikte de buitenwijken van Bristol al om tien voor één. Omdat Jem liever niet in een studentenhuis had willen wonen, had ze een aantal makelaars in de stad gebeld. In september had ze een hele dag uitgetrokken om huizen te bezichtigen en haar keus was uiteindelijk gevallen op een woning in Clifton, die ze samen met twee andere

studenten zou delen. En daar had Ginny haar drie weken geleden, voordat Jems huisgenoten waren gearriveerd, geholpen met het verhuizen van haar spullen.

Ze reed nu door de Downs richting Whiteladies Road. De locatie van Jems huis, op Pembroke Road, zat onuitwisbaar in haar geheugen geprent en ze werd er als door een soort onzichtbare navelstreng naartoe getrokken.

Nee, dat was een iets te onsmakelijk beeld. Toch maar niet. O, dat daar links zag eruit als een leuk Mexicaans restaurant. Misschien kon ze dat vanavond uitproberen met Jem. En als Jems huisgenoten meewilden, nou prima toch? Hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Ze zette haar richtingaanwijzer aan, sloeg rechts af Apsley Road in en stelde zich ondertussen voor hoe ze met z'n allen lachend in het restaurant zouden zitten aan een grote tafel, vol met eten en flesjes ijskoud bier, terwijl de anderen uitriepen: 'Wat een mazzelaar ben jij, Jem, ik wou dat ik zo'n leuke moeder had!'

Oeps, kijk uit voor die bus.

2

Jem woonde op de eerste verdieping van een achttiende-eeuws pand. Ginny wachtte met aanbellen tot Bellamy discreet zijn behoefte had gedaan achter een boom in de voortuin. Het was zover, Jem stond op het punt de verrassing van haar...

'Ja?'

'O, hallo! Jij bent zeker Rupert!' Ginny deed haar best om niet al te overdreven enthousiast te doen tegen de huisgenoot over wie Jem haar had verteld. 'Eh... is Jem thuis?'

'Nee.' Na een korte stilte vroeg Rupert: 'En u bent?'

'O, ik ben haar moeder! En dit is Bellamy, Jems hond. Wat stom, het kwam niet in me op dat ze misschien niet thuis zou zijn. Ik heb haar wel een paar keer gebeld, maar haar mobieltje stond uit en ik ging ervan uit dat ze nog lekker in bed lag. Eh, weet je toevallig waar ze is?'

Rupert, die behalve een witte boxershorts niets aanhad, was slank en bruin. Hij rilde toen er een koude windvlaag over zijn blote lijf blies. 'Ze heeft middagdienst in de kroeg. Ik geloof van elf tot twee.'

Middagdienst? In een kroeg? Ginny keek op haar horloge. 'Welke kroeg?'

Rupert haalde zijn schouders op. 'Geen idee. Ze heeft het wel eens gezegd, maar ik ben het vergeten. Ergens in Clifton, dacht ik.'

Wat een geweldige aanwijzing: er waren wel duizend cafés in Clifton. 'Mag ik misschien binnenkomen en hier op haar wachten?'

Hij keek niet bepaald enthousiast, maar zei: 'Ja, natuurlijk. Het is alleen wel rommelig.'

En dat was geen grapje geweest. In de woonkamer boven was de lichtgroene vloerbedekking bezaaid met vieze borden en lege glazen. Een exotisch uitziend meisje met kort, donker haar lag languit op de bank met een bak Choco Pops naar een zwart-witfilm op tv te kijken.

'Hallo!' Ginny schonk haar een stralende glimlach. 'En jij bent vast Lucy.'

Het meisje knipperde even met haar ogen. 'Nee, ik ben Caro.' 'Caro is mijn vriendin,' zei Rupert terwijl hij naar de keuken liep. 'Dit is Jems moeder. Ze komt voor Jem.'

Ginny vroeg zich af of ze haar een hand moest geven of dat dat absoluut niet cool zou zijn. Caro mompelde 'hallo' met een mond vol Choco Pops.

Oké, waarschijnlijk dus niet cool.

'En dit is Bellamy.' Lang leve de hond, de ultieme ijsbreker.

'Oké.' Caro knikte en likte haar lepel af.

O.

'Enne... studeer jij hier ook?' Ginny bleef maar staan, want niemand had haar een stoel aangeboden.

'Ja.' Caro liet de lege bak Choco Pops op de vloer vallen, kwam overeind en liep naar de keuken.

Ginny hoorde vervolgens wat gegiechel en een ingehouden lach en begon zich steeds ongemakkelijker te voelen. Even later stak Rupert zijn hoofd om de hoek. 'Wilt u een kop thee?'

‘O, graag, heerlijk!’ O, hou op, hou óp met dat praten in uitroepetekens. ‘Met melk en suiker graag.’

‘O, volgens mij hebben we geen suiker.’

‘Laat maar, een glas water is ook goed.’

Rupert krabde op zijn hoofd. ‘Volgens mij hebben we ook geen water.’

Meende hij dat nou? Of was dit hun manier om haar af te scheppen?

‘Tenzij u kraanwater drinkt,’ zei Rupert.

Jezus, wat een kakker.

‘Kraanwater is prima.’

Hij trok een vies gezicht. ‘U liever dan ik.’

‘Luister maar niet naar hem,’ zei een stem achter Ginny. ‘Rupes drinkt alleen maar water met een goudlaagje. Hoi, ik ben Lucy. Ik herken u van de foto’s in Jems kamer, u bent haar moeder. Leuk u een keer te zien.’

Ah, dat was een stuk beter. Lucy was lang, slank, zwart en mooi. En wat nog beter was: ze glimlachte. Ginny was zo opgelucht dat ze haar bijna ter plekke uitnodigde voor een etentje. Lucy had binnen een paar minuten een lading borden aan de kant geschoven, de tijdschriften achter de bank gegooid en Ginny de beste stoel van de kamer aangeboden alsof ze hare majesteit zelve was.

‘Jem heeft die baan pas sinds gister en dit is haar eerste werkdag. Een beetje extra geld kan nooit kwaad, hè?’ Lucy babbelde er vrolijk op los; de beste huisgenoot die een moeder zich voor haar dochter kon wensen. Ze had Bellamy eerst overladen met aandacht, hem toen een bak water gegeven en zich van tevoren gewichtig verontschuldigd dat het maar kraanwater was. Rupert en Caro bleven in de keuken en hadden muziek opgezet. Rupert kwam op een gegeven moment tevoorschijn om een blauw overhemd te strijken in de hoek van de woonkamer – iets wat hij nogal slordig deed.

‘Zal ik het voor je doen?’ vroeg Ginny, die een goede indruk wilde maken.

Rupert leek haar opmerking wel grappig te vinden. ‘Nee, dank u, het lukt wel.’

‘Jem was nooit echt dol op strijken. Ik wil wedden dat ze een

hele stapel kleren heeft liggen die nog gestreken moet worden. Nu ik er toch ben,' zei Ginny, 'kan ik daar net zo goed vast aan beginnen.'

'Als ik mijn moeder zou vragen iets voor me te strijken,' lachte Lucy, 'zou ze me een lui zwijn noemen en zeggen dat ik het zelf maar moest doen.'

Jems kamer was rommelig maar schoon. Ginny's hart stroomde bijna over van geluk bij het zien van alle bekende spulletjes: de vrolijke familiefoto's op het prikbord, de kleren, boeken en cd's die overal lagen, de lege colablikjes en de chipszakjes die uit de prullenbak puilden. Ze kon het niet laten, maakte snel het bed op en hing alle losse kleren in de kast. Dat was vast dat nieuwe topje dat Jem in die leuke boetiek Monsoon had gekocht. Oeps, er zat een olievlék op haar favoriete spijkerbroek. Als ze die eruit wilde krijgen, zou ze hem eerst moeten weken. En was dat nagellak op die..?

Ginny hoorde de voordeur beneden met een klap dichtvallen en bleef als aan de grond genageld staan. Ze beseftte dat ze eruitzag als een stalker, zo met de spijkerbroek van haar dochter tegen haar borst geklemd. Ze gooide hem vlug op het bed terug en stooft de slaapkamer uit, precies op het moment dat Bellamy begon te blaffen. Een fractie van een seconde later stond ze in de woonkamer en zag ze Jem en Bellamy elkaar uitzinnig van vreugde begroeten.

'Niet te geloven! Mam, wat doe jij hier?' Jem keek op terwijl de uitgelaten Bellamy haar in het gezicht likte.

'Je moeder is hier helemaal speciaal voor jou naartoe gekomen,' zei Rupert lijsig. Ginny zag hoe hij naar Jem keek, een blik waaruit duidelijk bleek dat hij het nogal suf vond dat moeders honderden kilometers aflegden omdat ze zo graag hun dochter wilden zien.

Geschrokken zei Jem: 'O, mam.'

'Nee joh, dat is niet zo,' flapte Ginny eruit. 'Jezus, natuurlijk heb ik dat niet gedaan! We waren op weg naar Bath en het leek me leuk om gewoon even bij je langs te gaan.'

'Echt waar? Wat geweldig!' Jem liet Bellamy nu los en omhelsde haar moeder. Ginny streek met haar hand door Jems blonde haar met roze plukjes. Het was niet helemaal het weerzien

zoals ze het zich had voorgesteld, met Rupert, Caro en Lucy als publiek, en haar hersenen die verwoed probeerden een antwoord te verzinnen op de vraag die Jem ongetwijfeld ging stellen. Maar ze was hier wel, en dat was beter dan niets. O, wat had ze haar gemist.

‘Bath?’ Jem deed een stapje achteruit en keek haar verbaasd aan. ‘Hoezo ben je op weg naar Bath?’

Arrggg, weet ik veel!

‘Ik ga op bezoek bij een vriendin,’ zei Ginny. Snel, bedenk iets. ‘Maar je kent helemaal niemand in Bath.’

Dat weet ik, dat weet ik!

‘Jawel,’ zei Ginny opgewekt. ‘Ik heb toch wel eens verteld over Theresa Trott?’

Jem schudde haar hoofd. ‘Nee. Wie is dat?’

‘We hebben samen op school gezeten, lieverd. Ik heb laatst op die website “oude schoolvrienden” mijn e-mailadres achtergelaten, en voor ik het wist had Theresa me gemaild. Ze woont tegenwoordig in Bath en nodigde me uit bij haar langs te komen. Het is hier vlakbij en het leek me nogal onbeleefd om niet even bij je langs te gaan. Dus hier zijn we dan!’

‘Wat leuk.’ Jem gaf haar nog een dikke knuffel. ‘Wat leuk om je te zien. Om jullie beiden te zien.’

‘Je moeder was net van plan je kleren te strijken.’ Rupert grijnsde geamuseerd.

Jem lachte. ‘O, ma-ham!’

Ginny besloot dat ze een hekel had aan Rupert en voelde zich nu genoeg op haar gemak om terug te slaan. Met een priemen-de blik vroeg ze: ‘Heeft jouw moeder nooit iets voor jou gestreken?’

‘Nee.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Maar dat komt doordat ze dood is.’

Shit, shit!

De deurbel ging.

‘Ga jij maar, Jem,’ zei Rupert lijsig. ‘Dat is vast je vader.’

Jem grijnsde, trok een gek gezicht naar Rupert en huppelde toen naar beneden om open te doen. Ze kwam terug met een dunne jongen met donkere ogen en lang haar. ‘Lucy, Davy Stokes voor jou.’

Lucy was druk bezig een grijze trui over haar hoofd te trekken. Ze trok het groene T-shirt eronder omlaag en zei: 'Hoi, Davy. Alles goed? Ik wilde net gaan douchen.'

Ginny hoorde Rupert tegen Caro fluisteren: 'En raad eens wie daar graag bij zou willen zijn?'

'O, sorry.' Davy hield een boek tegen zich aan geklemd. 'Ik kwam dit even langsbrengen, dat had ik je nog beloofd.'

'Wat? O natuurlijk, die dichtbundel van John Donne. Cool, dank je wel.' Lucy pakte het boek van hem aan en schonk hem een stralende glimlach. 'Heel lief van je.'

Blozend zei Davy: 'Je vindt het vast mooi. Eh... ik vroeg me trouwens af... vanmiddag is er een quiz in café The Bear. Ik vroeg me af of je misschien, eh, zin hebt om mee te gaan.'

Rupert grinnikte nu hoorbaar. Ginny snakte naar iets zwaars om naar zijn hoofd te smijten.

'Bedankt voor het aanbod, Davy, maar ik kan niet. Jem en ik moeten naar een feest. Trouwens, als we niet te laat willen komen, moeten we opschieten. Het begint om drie uur.'

Drie uur? Het was al halfdrie. Ginny vroeg zich af of Lucy loog om Davy niet te kwetsen.

'Oké. Nou, misschien een andere keer dan. Dag.' Davy keek verlegen de kamer rond terwijl hij vlug achteruitliep naar de deur. 'Ik laat je wel even uit,' zei Rupert.

Hij kwam even later weer de kamer binnen met een grote grijns op zijn gezicht. 'Je hebt weer een aanbidder gescoord.'

'Je moet hem niet belachelijk maken,' protesteerde Lucy. 'Davy is best oké.'

'Behalve dat hij geen vrienden heeft en nog steeds bij zijn moeder woont.'

'Wat voor feestje is dat eigenlijk?' Ginny zette haar opgewekte, vrolijke stem op en keek Jem aan, degene voor wie ze zojuist drieënhalve uur in de auto had afgelegd.

'Zelda's verjaardag. Een meisje van college,' zei Jem. 'We gaan eerst naar een of andere nieuwe cocktailbar op Park Street. Ik moet me nu echt gaan omkleden. Hoe laat moet je in Bath zijn?'

'O, dat heeft geen haast. Als je dat wilt, kan ik je wel afzetten bij die cocktailbar.'